

YOL DİYALOGLARI

YOL BUDUR, BU YOLDAN GİDİN

GİRİŞ

Hiç kuşkusuz insanlar birbirlerinden oldukça farklı düşünce ve inançlara sahiptirler. Aynı din ya da inançta olduğunu düşündüğümüz kişiler bile, bir çok noktada kolaylıkla birbirlerinden ayrılabilirler. Bu durum, “İsa Mesih’e benzemek” anlamına gelen “Hristiyan” kelimesi altında, kendi inancını ifadelendiren bir çok inanan kişi içinde geçerli bir durumdur. İsa Mesih’in kurtuluş müjdesi ve öğretişleri aslında bir dinden ziyade, içsellikte gelişen büyüyen, içsel bir “mana yolu” inancıdır. Ve her ne kadar bu inancın tarih içinde farklı mezhep ve gelenekleri oluşmuşsa da, aslında bu inancı belli başlı mezhep ve gelenekleri, İsa’nın beklenen Mesih olması, kurtarıcılığı, Allah’ın Kelamı olarak beden alması, Kutsal Üçlüğün bölünmez bütünlüğünde bulunması gibi temel öğreti noktalarında ister istemez buluşmaktadırlar.

İşte bu, özet kutsal yazı çalışma kitapçığı da daha çok bu mümkün olduğu kadar ortak noktaları irdeleme gayretinde kaleme alınmıştır. Yazılma gayesi, hem Mesihi inançta olanları inançlarında teşvik etmek, hem de bu kadim inancı çok fazla ayrıntıya girmeksizin temelinde öğrenmek isteyenlere yardımcı olmaktır.

Gayret bizden takdir yüce O’landandır.

Rev.T.Üçal,PhD

I.YOL DİYALOGLARI

Mesih İsa'nın, "Başlangıçtaki Kelamın" aramızdaki varlığı ve özellikle insan nefesine doğarak o nefisleri bulundukları ben çerçevesinden dışarıya taşıran Kelam olduğu gerçeğini çoğu zaman gözden geçiriyoruz. Oysa bu gerçek bizi özle bağlayan ana gerçektir. Kelamın rolü sadece bizi dünya ile ruh bağlamında bağlayan olmak değil aynı zamanda, ruhla varlığın esas nedeni arasında da bağlayan olmaktadır. Yani bir anlamda bütün var olan görünen varlık gerçeğini anlamlandırmak ve bu anlamlandırmayla bir anlamda algımız ölçüsünde tamlığı kucaklamak ancak bu sayededir. O zaman "Kelamın rolü var olanı, algılananı "geçersiz kılmak" değil "tamamlamaktır".-Mt.5:17- Ve bu olgu daha geniş kapsamlı bakıldığında, "Kelamın"bedende açılımında özellikle "karşılıklı konuşma" yani "diyaloglar" üzerine inşa edilmektedir.-Mt.13:10-Bu hem Mesih'in yeryüzünde yaşadığı dönem içinde ve hem de şimdi "saran Işıkla" yaşanan ve Mesih'in yüreklerde seviyesini oluşturduğu dönem içinde geçerlidir.

Bir başka ifadeyle Mesih'in o üç bölüm olarak değerlendirebileceğimiz çarmıh öncesi, sonrası ve çarmıh anı bütün ifadeleri, vermek istedikleri hep diyaloglarda anlam bulmaktadır. Bu nedenle "mana yolu" diyalogları da aslında Mesih talebeleri için "yola işaretler" kadar ve diğer teori ve pratik birliği içinde öğretilen diğer bütün yaşam öğretişleri kadar önemlidir. Mesihî düzeyde bir yaşam eğer diri bir yaşamsa bu yaşam asla "ölü" yani teori de kalan bir yaşam değildir. Bu nedenle "*size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin*"-Mt.28:20- ifadesi ile "*bırakın kendi*

ölülerini kendileri gömsünler" ya da "ayağınızın tozunu silkin" gibi ifadelerde de yaşam vurgusu oldukça önemlidir.

Kısacası mana yolu, diyaloglarda yükselen teorinin, bir başka tabirle yazının ölü kelimeler olarak kalmadığı, yaşama indirgendiği ve özellikle "sözlü" yaşam ifadelerinde açıldığı gerçeğinde bir "saran Işık" rehberliğinde yaşanan bir yoldur. Ve diyaloglar bu yolun temel taşlarıdır. Ve hatta Efendimizin *"İnsan Şabat Günü için değil, Şabat Günü insan için yaratıldı"-Mrk.2:27-* sözünde bile aslında üstün açılımında verilen bütün verilerin, ancak insan ve insan yaşamı ile kucaklandığında anlam kazanacağı gerçeği vardır.

Genelde yazılı metin tarih içinde oldukça fazla insan çıkarlarına hizmet eden bir araç olarak kullanıldığı için "sözlü gelenek" dediğimiz ve "yazılı gelenekle" birlikte işlemesi önem teşkil eden "Kelam" üzerindeki *"sözün sözde ya da diyaloglarda"* yaşam bulması bazı çevrelerce asla kabul görmemektedir. Aslında burada da bir taraf aşırı "yazılı geleneğe" takılıp kalırken bir diğer tarafta aşırı "sözlü geleneğe" takılı kalmış ve kendi kültürel yapılarından ödün vermemek ve hatta kendi algı iktidarlarını korumak içinde en ufak bir hareketliliği de doğru ya da yanlış olarak sorgulamaktan bile kaçınarak "sapkınlık" olarak değerlendirmişlerdir.

II.KELİMELERİN KELAMDA CANLANMASI

Mesih'in temel öğretileri aslında bir çok dogmalarla bölük pörçük hale getirilmiş algılardan çok daha kolay, ama bir o kadar da yaşamı kucakladığı için yaşam edinilmesi bir hayli günlük yaşam pratiği isteyen gerçeklerdir. Yani *"evet'in evet ve hayır'ın hayır"* olması aslında bir yaşam teknolojisidir. Ve bu teknolojinin ardında aslında kişinin "alma arzusundan", "karşıt" ve dolayısıyla "negatif" saldırısından kurtulmasına formül vardır. Ve böylesi basit görünen, ama ancak Mesih düzeyinin giyilmesinde çok aktif hale gelebilecek olan yaşam formülünün, belli dogmalara sıkışıp kalması da mümkün değildir. Mümkün olmadığı gibi böyle bir yaklaşım sadece yaşam verecektir.

İşte bütün bu nedenle Efendimizin, kurtarıcımızın diyalogları önemlidir. Nurdan Nur olan yaklaşımın, Nurdan madde olmuşlara dokunmasının önemi ve Nurdan madde olan insanların Nur'dan Nur'a bakış açıları hayati önem taşır. Oysa kelime kalıpları içinde sadece dinselilik adına belli kelimelerin papağan misali tekrar edilmesi,"ölü tekrarların" mana yolu girişlerini kapamasından başka bir şey değildir. Artık bir çok Mesih'e inandığını söyleyen için maalesef "sevgi", "kurtuluş", "dirilme", "yeni yaşam", "oğul", "kutsal Ruh" vb. gibi bir çok kavramlar aslında sadece doktrin gözlüklerinde algılanan kavramlardan öteye geçememektedir. Oysa diyaloglar "yola işaretler" gibi, yaşamın içinde ve hatta kalemsiz kağıtsız karşılıklı ışımların, yansımaların Yaratana yol olduğu ışımlar ve yansımalarıdır. Bir anlamda Mana Yolu Diyalogları

"Kelimelerin Kelamda Canlanmasıdır". Ve bu harikadır. Bu nedenle elbette Mesihî diyaloglar, Çarmih öncesi ve Çarmih ve Sonrası şeklinde üç bölümde kendini göstermektedir. Ama özellikle diriliş sonrasındaki diyaloglardan başlamanın ayrıca bir önemi olduğu kesindir. Çünkü bizlerde aslında diriliş sonrasında bir yaşam yaşıyoruz. Ve yaşadığımız bu yaşamda, Mesih talebesi olmayı idrak etmeye ve yaşamaya çalışıyoruz.

O zaman bir anlamda diriliş sonrasından diyalogları etüt etmeye ve yaşam edinmeye başlamanızın bizim için bize daha da hitap edeceği oldukça kesindir. Her şeyden önce çarmih sonrası yaşam, Kelamın bedende aramızda olmadığı dönemdir. Aynen bugün gibi, yani Mesih kurtarışı, Mesihî düzey Mesih talebelerinin Yaratan'a yürüdüğü mana yoluna temel taşlardır ama Mesih bedenlen yanımızda değildir.

Varlık olgumuz, varlık ötesi algımızın olmadığı beden algı noktalarında daima kısıtlıdır. Ve bu kısıtlılık içinde, bizim için yine de mana yolu alt bilincin üst bilinçle, yani göklerin egemenliği dediğimiz o üst seviyeyle bağ kurduğu noktadır. Kısacası bu seviyede Mesih bende, Işık manevi rehberlikte, Yaratan'a yürümede bir tek oluş, bir kutsal yalnızlık vardır. Ve diriliş sonrası diyaloglarda bu seviyeyi kendinde oturtamayan bazı talebelere kutsal yalnızlıkta içte Mesih ve dışta Işık rehberliğinde ilerlemenin temelleri verilir

III.YENİ SEVİYEDE DÖRT KARŞILAŞMA

Özellikle dört karşılaşma diriliş sonrasında özellikle vurgulanan karşılaşmalardır. Bu karşılaşmalarda Mesih'le birlikte yürümeye alışmış bazı talebelerin yeni seviyede yürüyüşe adaptelerini yeniden sağlama esası oldukça net olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu dört karşılaşma olayında da aslında dört ortak nokta talebelerin diriliş sonrasındaki Efendilerini bir türlü tanıyamamalarıdır. Bu oldukça önemli bir noktadır. Çünkü ruhsallık aslında belli yaşam zorlamaları içinde karşılaşılan, madde ve ruh çelişkilerinin ardında gelişen bir olgudur. Yani ruhsal gelişmeler, sonsuz gelişme halkaları halinde tam olarak Mesih'le bütünleşmişlikte Yaratan'a kavuşuncaya kadar devam edecek bir durumdur.

Öyleyse önce uzaktan algılanan Mesih seviyesi, zamanla içe kadar inecek ve içte yeniden dışa doğru Mesih olarak ve Ruh'un çok daha etkin çekişinde büyüyecektir. İşte bu aşamalarda hep yeniden Efendimizle karşılaşmak esastır. Şimdi bu dört karşılaşmada gözlemlediğimiz bu dört diyalogda, aslında bizim kendi yeni seviyelerimizde Mesih'le yeniden karşılaşmalarımızı zorlaştıran noktalara da işaret edilmektedir. Bunlardan bir tanesi ve hatta en önemlisi "beden" engelidir. Yuhanna 20.bölümde Meryem'in Mesih'i arayışında bu bedene olan bağlılık ve bedenın engeli oldukça açık bir biçimde görülmektedir. Diğer yazılara göre de Mecdıenelli Meryem Mesih İsa'nın mezarına ilk koşanlardandır. Ama bir anlamda en sona kadar Mesih'in bedenini de aramaktan vazgeçmeyen kişidir.

Bizler genelde maddede algılamanın daha görünür gerçekliğinde edinim inancımızı maddede algılamaya ve madde bağlamında değerlendirmeye çok meyilliyizdir. Hatta bir çok mana ehli ruhta başladığı o muhteşem kurtuluş yolculuğuna bir noktadan sonra farkında olmadan maddede devam eder. Bu aslında kutsal yazılar boyunca sürekli uyarı alan bir gerçekliktir. Mecdenelli Meryem'de sürekli dizinin dibinde olduğu kurtarıcısını, önderini, hocasını, efendisini, o kadar ders, öğretiş ve mucizelerine tanık olduğu halde madde üstüne teslim edememekte ve madde üstünü bir türlü algılayamamaktadır. Ve arayış daha ziyade "bedene" olan alışkanlığın arayışı ve illa maddede algılama arzusudur.

Fakat Efendimizin "Meryem" şeklindeki net seslenişi ardından "henüz bana dokunma" şeklindeki ifadesi aslında Meryem'e yeni bir seviyede olduğunu hatırlatmaya yetmiştir. Yani bizler aslında cansız seviyelerde bir çok mana konuları üzerinde konuşmuş olsak da, bir takım ruhsal algılar geliştirmek de çoğu zaman takıldığımız nokta hep içinde bulunduğumuz beş duyumuzla sınırlı olan alanımızdır. Ve bu noktada Meryem'in de Mesih'i tanıyamaması gibi bir tanıyamama söz konusudur. O zaman bu alanda gerçekten Efendimiz Mesih İsa ile yeniden karşılaşmamız esastır. Hele hele diriliş sonrası seviyesi artık arkasından yürünenin içimizde belirışinden sonra. İşte bu Kelamın bende ortaya çıkmasından başka bir şey değildir.

IV.HAYAL KIRIKLIĞI

Özellikle Ruhsallık içsellikte açıldığı zaman iç varlığın dış alışkanlıklardan soyutlanıp, kendi iç aleminde bağladıklarının, üstü bağladığını algılaması bir süreç gerektirmektedir. Bu süreçte oldukça yoğun bir hayal kırıklığı, terk edilmişlik ve yalnızlık fikri hakimdir. Ve olanların bir bedenden beden üstüne geçiş olduğuna dair bir kanıt arayışı nettir. Üstüne üstlük mana yolu, belli mantık üstü inanç tecrübelerinin yaşandığı bir yol olarak karşımıza çıkar.

Mesela dört görünme olayının ikincisi Yeruslaim'deki üst odada gerçekleşmiştir. Ve bu esnada kapılar kapalıdır. Yuhanna 20:19-31'de geçen bu olayda ruhsallık seviyelerine bir kez daha vurgu vardır. Diriliş olayı sonrası yine alıştıkları gibi üst odada bir araya gelen talebeler bu kez Mesih'i kendi kapılı kapılar ardında kendi aralarında bulmuşlardır. İlginç olan burada yine yazılara göre Mesih'i tanıyamamalarıdır.

Bu olayın bir başka detayı ise Tomas'ın Mesih'i izlerken uğradığı hayal kırıklığı, korkuları, üzüntülerinin Tomas'ı bu birinci oda deneyiminden uzak tutmasıdır. Yani Tomas, bu kapalı halkanın ve dolayısı ile deneyimin dışında kalmıştır. Aslında gelinen yeni seviye İbranice bet harfi gibi, bir tarafı daima manaya, ruhsallığa açık olmalıdır ki, orada kapılı kapılar ya da diriliş gibi manevi bir derinliğe, kanıtlar aranmadan içsel derinlikte keşifler ve geçişler yapılabilir. O zaman bir anlamda Ruhsallıkta seviyeler olduğu açıktır ve bir de açık olan bir diğer şeyde bu seviyelerin öyle ya da böyle kilitlenebilir olduğu gerçeğidir. Kişi kendi kendini çok

rahatlıkla manada kilitleyebilir. Aslında bütün verilerde hep arka plan vardır. Arka plan daima sebeptir. O nedenle eninde sonunda görünüşün arkasına geçmek gerekir. Ama bu geçiş gerçekten Tomas'ın hayal kırıklığı ve algı zorluğunda olduğu gibi hiç de kolay değildir. Ve bu bizi çoğu zaman o odanın dışında yani Mesih'le yeni seviyede karşılaşmanın dışında bırakır.

Mesih talebeleri aslında Mesih'le birlikte oldukları sürece aynı olaylara, öğretilere, mucizelere tanık olmuşlar ama eninde sonunda kendi kapları, seviyeleri kadar alabilmişlerdir. Bu bağlamda Tomas'ın Yuh.11:6, 14:5 ve 20:25'deki tavırlarında da kap ve seviyesini görebilmek mümkündür. Bu yazılar doğrultusunda mesela dirilişe ilişkin kanıt arayışı onun ne denli bir korku geliştirdiğine güzel bir örnektir. Mesih'i düzeyin düşmanlarının çokluğu, ölüm tehlikesi aslında Tomas için içinde bulunduğu dışta kalma temelini oluşturmuştur. Ve dolayısı ile buna bağlı olarak olumsuz bakış açısı geliştirmesi ve sonucunda çok sevdiği, izlediği Efendisinin gözlerinin önünde katledilmesi ve birden bire tutunacak dalının kalmaması.

Bu ikinci karşılaşmada ise aslında bütün bu olumsuz dışta bırakan nedenler aslında bir anlamda seviyesinin eksiklerini kapatmada Tomas'a büyük bir itişte oluşturmuş ve diğer toplanışlarında bu kez Tomas'ın da gurup için de yer almasını sağlamıştır.

V.EMMAUS YOLU TALEBELERİ

Bir anlamda Tomas'ı diriliş sonrası halka dışında bırakan temel etkenler Mesih'le yaşamının getirdiği zorlukların özellikle korku geliştirmesi ve bu korku temelli bir maddi kanıt beklentisi ve sürekli bir olumsuz bakış açısı ve Efendisini kaybetmenin üzüntüsüdür. Ve bütün bunlar Tomas'ı kendi seviyesinde kilitlemiştir. Oysa diğer tarafta esas ihtiyaç talebelerle bir arada olmak ve içi dürüst bir biçimde dışa aktarmaktır. Ve bu bizi seviyemizde yeniden Mesihle karşılaştıracak ve yeni seviyemizde de inancı kişisel anlamda edinmemize yol açacaktır. Bu diriliş sonrası ikinci görünümde kendi içinde önemli bir mesaj taşımaktadır.

Birinci görünümde yeni seviye önündeki en büyük engel beden vurgulanır. Bu ikinci görünümde ise bu kez yine önemli bir engel daha vurgulanmaktadır. Bu da korku, olumsuzluk ve üzüntü temelinde mana yolunda kanıt arama ile seviyeye kilitlenme gerçeğidir. Yani daha kısa ifade etmek gerekirse beden sonrasında aslında bizim mana yolu yükselişlerimizdeki diğer önemli engelimiz bedenle bağlantılı olan sürekli kanıt arama durumumuzdur. Bu şüphedir. Diyalogları Yuhanna 20. bölümde ve aynı konuyu ele alan diğer bölümlerde yeniden okumak ve diyalog olarak okumak önemlidir.

Bu noktada mesela hemen üçüncü görünüm olayına da değinmek önemlidir. Bu da Emmaus yolu edinimidir. Luka 24:13-33 arasında yer alan bu anlatımda da yine talebelerin Mesih'le bir arada oldukları halde Mesih'i tanınamaları söz konusudur. Bu oldukça önemli bir durumdur. Çünkü üç yıl

boyunca Efendilerinin dizleri dibinde oturan talebelerin adeta yaşadıklarını tamamen yanlış değerlendirmeleri söz konusudur. Geçmişe takılıp kalmışlar ve Mesih'le yaşadıklarından bahsetmektedirler ve diğer tarafta hayal kırıklığına uğradıklarını yani madur olduklarını dile getirmektedirler. Üstüne üstlük hepsi bir yana Mesih hakkında kuşklar içindedirler. Yani Meryem'in "beden" engeli. Bedene takılıp kalmışlığı. Tomas'ın korku, olumsuzluk ve üzüntüye takılıp kalmışlığı. Emmaus yolundaki talebelerde ise bu takılmalar kendini geçmişe, madur olduklarına ve bir takım şüphelere takılıp kalmak şeklinde göstermektedir. Ve buradaki Mesih ve talebeler diyalogunda ise Efendimiz, kurtarıcımız aslında talebelerle birlikte hepimize bu takılmalardan kurtulma yollarını bir kez daha göstermek kaydı ile bizleri Mesih'in içimizde ifşa olduğu diriliş sonrası seviyelere hazırlamak istemektedir.

Çünkü bu "yol diyalogunda" Efendimiz talebelerini yeniden bütün yazılar üstünde bir mana yolculuğuna çıkarmakta ve bütün peygamber verilerine işaret ettikten sonra bütün bunları kendi üzerinde toplamakta ve özellikle "şükran sofrasını" tekrarlamak kaydı ile adeta kuşbakışı bütün yazıları kendi varlığında "teori ve pratik" olarak tamamlamaktadır. Buradaki diyalogun ancak son noktasında talebelerin uyanması da ilginçtir.

VI.KONUŞAN DÜZEY

Demek ki, durum bazen bizler için de aynıdır. Kutsal Yazılara ve özellikle Efendimizin kurtuluş müjdesinde çarmıh öncesi, çarmıh anı ve sonrası gerçeklerine yeniden ve yeniden bakıp kendi içselliğimizle buluşturmamız bize oldukça net bir biçimde yeni seviyelere kapı açacak önemli uygulamalardan biridir. Ve "şükran sofrası"sembolik ve ruhsal anlatımı ile bize bir şeyleri yapmaktan ziyade esas olmamız gereken düzeyi açıklamaktadır.

Şimdi bir anlamda Mecdenelli Meryem'in beden arayışı insanlığın ne denli maddi düzeye meyilli olduğuna güzel bir işarettir. Yani "cansız"seviye her an geçilebilir bir seviyedir. Tomas'ın kanıt arayışı ise, adeta yerinden kıpırdamaksızın alma arzusu doğrultusunda güneşe doğru dönen ay çiçeği misali"bitkisel" seviyeye işaret etmektedir. Emmaus yolundaki talebelerin "öykü ve gelenek"algısındaki yapıları ve maduriyet hisleri için, yine insanın sadece kendi yararına alma arzusuna işaret olarak, bir anlamda içgüdüsel olarak sadece yaşam için kendi alma arzusu üzerinde yaşayan bir çok hayvan misali bizlerin de "hayvani" seviyelerine işaret etmektedir.

Elbette bütün bunlar böylesine düzenli bir biçimde bizde ortaya çıkan ve her an bizle bütünleşen şeyler değildir ama, buna rağmen, zaman zaman farklı arzularımız bu seviyeler arasında gezinir durur. Son seviye aslında "konuşan" seviyedir ki, bunun daha üst ifadesi kendini insan-ı kamilde ifade eder. Aslında Mesih İsa'nın talebelerinin hepsinde beklediği, görmek istediği seviye hiç kuşkusuz budur. Yoksa bütün talebelerin kendisiyle bütünleşip "Baba'da" o

muhteşem Yaratan düşüncede bir olmaya davet etmez ve insanlığı hakiki manada Yaratan'a "suret olma" seviyesine kurtarmazdı.

İşte bu noktada dördüncü görünümde ise bir anlamda yeniden mucize tekrarı ile mana yolunda "bol yaşam" mucizesinde Mesih İsa kendisini talebelerine ve özellikle Petrus'a bir kez daha göstermektedir. Bu olay Yuhanna 21. bölümde yer almaktadır.

Taberiye gölündeki talebeler aslında diriliş sonrası böylesi bir olayı adeta yok sayarcasına yaşamın günlük akışına geri dönmüşlerdi. Burada özellikle Petrus'un "balık tutma" arzusu bütün geçmiş üzerine adeta yaşamın akışını sünger gibi çekmek istemesine güzel bir örnektir. Bu durumda daha önce Mesih İsa ile yaşadığı tecrübelerinden birinde olduğu gibi Petrus yine balıkta bereketi bulamadığı için sahile dönmüş ve sahile döndüğünde de sahilde duran İsa'yı tanıyamamıştır.

Aynen bu anlatımda olduğu gibi bizlerde çoğu zaman belli beklentiler içinde Mesihî düzeye çağrıldığımız ve hatta bazı tecrübeler edindiğimiz halde günlük rutinimize geri döneriz ve bir daha da herhangi bir şekilde ruhsallığımızın efendisini tanıyamayız. Görüldüğü gibi dördüncü görünüm de aslında bizim ruhsallığımızı yansıtan bir durumdur. Bir başka açıdan bakıldığında bu anlatımda bütün vurgunun Mesih'in Petrus'a üç kez "kendisini sevip sevmediğini" sorması üzerinde olduğunu görmek mümkündür. Çünkü cevap yeni seviyede gerekli olan bu bağlılıktır. Ve doğal olarak bu bağlılığın göstergesinde "koyunların otlatılması" yani Mesih'e talebeler, Yol'a talebeler yetiştirmektir. Yani Mesih'i ifşa ancak insana dönen bir sevgidedir. Yani Mesih'e dönen sevginin sadece o noktada kalması kilitlenmedir.

VII.DIŞTA KARŞILAMA

Andreas'ın kardeşini çağrısı “biz Mesih'i bulduk” ifadesinde oldukça nettir. Bu Mesih'i seviyenin cazibesinin farkında olan kişinin haykırışıdır. İşte bu noktada bu çağrının çekiciliğinde Mesih seviyesine doğru hareket eden kişilerden bir tanesi de Petrus'dur. Ama ilginç olanı Petrus henüz bulma evresinden ziyade yani talip olma, talebe olma aşamasından ziyade tanıma, öğrenme aşamasında bir kişi olarak Mesih'e yaklaşmıştır. Yani mesh edilişi kendi üzerine almak yerine bu bulunan seviyeyi bir anlamda değerlendirmek istemiştir.

Aslında bu dokunuş, “vakit tamam olana” dek devam edecek acılar yolunun üzerindeki Petrus'u, mana yoluna çekecek olan dokunuştur. Petrus için bu çağrı o büyük manevi yolculuğun başlangıcı olmuştur. Her ne kadar Petrus bu yakınlaşmada kendi yerini kendisi belirlemişse de, esasında Efendimizin Petrus'un yerini belirlemesi çok daha nettir. Onun için daha başından belli bir sabitliğin ve sağlamlığa davetin ifadesi olarak “Kaya” ünvanının kendisine verilmesi Petrus için çok büyük bir mana rehberliğidir. Somun Petrus'un yaşamına çok büyük anlam kazandırmıştır.

Hiç kuşkusuz mana talebelerini daha başından olumlu bir biçimde teşvik, muhtemelen onların kendileri hakkında daha derin düşünmelerine ve hatta belki de yaşam çizgilerini değiştirebilecekleri şekilde kararlar alabilmelerine yol açacaktır. Yuhanna 1:40-42'de yer alan bu ilk karşılaşma evresinden hemen sonra Luka 5. Bölümde okuyabileceğimiz gibi Petrus'un bu manevi yolculuğu yine Mesih İsa'nın

Petrus için insiyatifi ele aldığı ikinci karşılaşmalarında daha da pekişmiştir.

Burada ilk aşamada Petrus insiyatifi almış ve Andreas ile birlikte Mesih İsa ile tanışmaya gitmiştir. Bu karşılaşmada Efendimiz Mesih İsa Simun'a (İşiten) manevi olarak onun iman hayatı üzerinde etkin olacak Petrus (Kaya) adını vermiştir. Bu ilk karşılaşmada aslında üst akla tutunmanın getirdiği daha ilk andaki dokunuşun etkinliği oldukça nettir. Etkin cümle “biz Mesih’i bulduk” cümlesidir.

Kısacası “üst dünyaya” arzu uyandırmak önce “üst dünyanın” “Mesih’i bulduk” ifadesinde yüreğe uyanıklık getirmesi ile bir alttan gayreti uyandırmakta ve böylelikle Petrus, Mesih’le tanışmaktadır. Ve bu karşılaşmanın adeta bir nişanı vardır “Kefas” yani “Kaya”.

Ve Efendimiz İsa ona baktı ve bu ünvanı ona verdi. Bu bir anlamda “vaktin tamam olması” ama aynı zamanda “insiyatifin ele alınması ile” her ilk karşılaşmada karşının bize vereceği ünvana da bir işarettir. Eğer uyandırmaya gayret varsa unvan bir anlamda benim manevi yolumu çizecek bir mesuliyeti içerir bir biçimde bana rehber olacak bir şekilde benim üstümde yer alacaktır. Bu nedenle “dostuna ahmak deme” ifadesinde dahi takılan bir ünvanın manaya rehberlik etme korkusu açıktır.

VIII.İÇTE KARŞILAMA

Dışta karşılaşma ancak içte karşılaşma ile pekişirse insanın insana yürümesini ve doğal olarak oradan da Yaratan’a doğru yürümesini sağlayabilecek olan bir karşılaşma olacaktır. Efendimiz Mesih İsa’nın bütün diyaloglarında dışta karşılaşmaların hemen ardından muhakkak surette bir içe yürüme başladığı görülmektedir. Bu harika bir “kelam işleyişidir”.

Aynı zamanda diyalog kurulan kişinin de “üst akla tutunmasını” sağlayacak şekilde bir üste yürüyüşünü sağlamaktadır. Ama her şeyden önemlisi dışta verilen unvan yani her karşılaşmada çizilen yol haritası aslında Efendimizin anahtar olarak kullandığı bir giriş kapısıdır ve bu kapıdan içeriye insiyatif daima ışığın insiyatifidir. Işık hüzmelerini her karanlık ortama o ortamı saran duvar ya da engellerin arasından bulduğu bir çatlaktan göndermektedir.

Luka 5’inci bölümde olduğu gibi ilk karşılaşma sonrasında Işık, Mesih’in Petrus’un teknesine binmesi ile adeta yavaş yavaş içe doğru hüzmelerini göndermektedir. İşte böylesine bir yakınlaşmada aslında bir aydınlanma gerçekleşmektedir.

Aydınlanma aynı zamanda bir hareketliliği de beraberinde getirmektedir. Yani pasif algı, kabın pasif bekleyişi birden bire aktive edilmektedir. Bu diğer bir ifadeyle karşının aktivasyonudur. Yani bereketidir. Bu bereket yeniden, bir kez daha pasif kalınmış durumu harekete geçirmektedir. Ve bu hareket durumu burada “ağların” tekrar atılması gerektiği gerçekliğini Petrus’a sunmaktadır. Aslında yaşama atılmış ağlar daha önceden de

atılmış ama yaşam fonksiyonları yani balıklar bir türlü ağa takılmamışlardır.

Bir diğer taraftan düşünce hep maneviyatın genelde sadece psikolojik bir destek olduğu aslında ilizyonel bir yardımı olduğu şeklinde bir düşüncedir. Ve bu düşünce aslında baştan yenilgidir. Ve baştan yenilgi ile ele alınan bir kavramda Efendimiz Mesih'in tekne de olmasında bir "üst akıl" işleyişi gerçeğinde kimsenin görmediğini görebilme şeklinde bir yol açılmaktadır. Ve bir anlamda manevi bakış açısının aslında yüzde doksandokuzu görmek olduğu, diğer taraftan manayı görmemenin yüzde birlik alanda kişinin kendini kilitlemesi demek olduğu gerçeği net bir biçimde gözlerimiz önüne dökülmektedir.

İşte böylesine bir yaklaşımda aslında bereket çoğaltım fonksiyonunu gerçekleştirmektedir. Ve dolayısı ile bu nokta aynı zamanda bir dönüşüm değişim noktası olarak içte karşılaşma noktasıdır. Artık bu noktada hiçbir şey aynı değildir. Işığın aydınlatmasında hareket ve harekette yeniden ağ atmak ve yeniden ağ atmakta da daha derine gitme gerçeği..

Elbette bütün bu anlatımların işaret ettiği ilk şey Petrus'un ilk karşılaşmadaki "biraz da maneviyat lazım" tarzındaki bir bakış açısının ötesine geçmesinin gerekliliğidir. Çünkü böylesine bir bakış açısında yaklaşım aslında kişinin "yol dostu" olabilmesine en büyük engeldir. Bu edinilmemiş bir inanca inanmış olmak için inanmış olmak gibi bir durumdur.

IX.İÇİN DIŞA YOLCULUĞU

Işığın kendi dünyamıza ya da buradaki tabiriyle tekнемize gelmesi aslında bir anlamda bizi bizle yüzleştirecek olan bir yansımadır. Çünkü esas varlık amacımız Yaratan'ı yansıtmaktır. Oysa bizlerin suret olarak çıktığımız yola başladığımız nokta sadece kendimizi yansıtma noktamızdır.

Bu bağlamda Mesih'i giyinme ve Mesihi düzeye çıkarmak için kurtarışını gönenme esas olması kaçınılmazdır. Çünkü benim kendimi yansıtmadan vazgeçebilmem ancak "Kelamın" yüceliğinden soyunmasında olduğu gibi "benliğimde" kendi yüceliğinden soyunması ile söz konusudur. Bunun için de kişinin kendisiyle yüzleşmesi esastır. Bu yüzleşmede bu metnin işaret ettiği teknenin içine Işığın girmesidir. Böyle bir durumda işaret aslında bize iki noktayı göstermektedir;

a)Derin sulara açılmak gerekmektedir.

Yani her şeyden önce yargılar üzerinde hareket edip oldukça geniş kapsamlı olarak yargı aşılmalı ve oldukça derin bir mana çalışması alanında;

b) ağlar balık tutmak için atılmalıdır.

Burada ağlar yani yaşama serilecek olan yaşamın bereketleri, fonksiyonel noktalarının yaşama edinilmesi için bu amaçla atılmalıdır.

Bakın bu noktada efendimizin buyruğunda a)insiyatifin ve riskin alınması ve b)gerçekten sonuç için sebep oluşturulması esası vardır. İşte böylesine bir başlangıçla sonuç olmuşluk hali birden bire sebep olma haline geçmektedir. Bu sebep olma halinde ise artık hareket vardır. Yalnız her sebep doğal olarak kendi takılmasını, kendi eksilmesini de beraberinde getirir. Bu Petrus'un ilk

karşılaşmasındaki kale almaz tavrı ve kendinden emin olmaması gibi karmaşık ve karışık duygularının dile gelmesi ve yalnız alma arzusunda çalışan benlik algısının bir anlamda ışık önünde diz çöküşü durumudur.

Bir anlamda ilk karşılaşma her ne kadar bir yolculuğun başlangıcıysa da böylesi bir yolun yolculuğunda daha ilk başta bir iniş yaşama gerçeği vardır. Çünkü başlangıçta tam net anlaşılamayan ve tam ciddiye alınamayan yolun ciddiyetinin birden bire kişiyi hareket ettiren varlığında hareketlilik kazanması kişiyi pasif durumdan aktife gelmişken birden bire yeniden pasife indirger.

Bir anlamda mana yolunun başı da ortasında sonunda aslında iniş ve çıkışlarla doludur. Ya da bir başka deyişle mana yolu da yaşam yolu misali iniş ve çıkışlarla kendini ifade eden bir yoldur. Böyle bir iniş aslında bir anlamda ikinci bir şansı hiçbir zaman görememenin çökkünlüğü olduğu gibi aynı zamanda gerçek bir arzu oluşturmamanın da aczini görmek gibi bir durumdur. Ve hem ikinci şans hem de gerçek arzu aslında her zaman döngü sistemi içinde yerini alan iki gerçekliktir. Yol diyaloglarında Efendimizin talebeleri ve etrafında diğer insanlara ışık olarak dokunduğu her noktada aslında bize böylesine yok saydığımız ya da tam olarak kale almadığımız bir çok içsel durumun aslında var olduğu vurgulanıp durmaktadır. Bu bölümde de bu oldukça açıktır. Bu için dışa yolculuğa başlamasıdır.

X.VE KARŞILAYABİLME

Pasif bekleyişte, aktife eden Işık sonuçta eksikliğin farkındalığını getirmiş ve eksiklik farkındalığı ise sonunda gerçek arzunun yerini almasına neden olmuştur. İşte bu noktada artık “yol diyaloglarında” geline nokta “korkma” sözünde noktalanan noktadır. Çünkü artık “içinizdeki ışık” kararmasın algısında “ışık aktive” edilmiş ve bu aktivasyonu başkalarına taşıyabilecek bir hale gelmiştir. Bu Pavlus’un yeniden inişi arkada bıraktığı noktadır. Çünkü artık Mesih’i dışta değil içte edinmeye başlamış ve bu edinişinde de daha önceleri de çalıştığımız gibi öğrencilik değil talebelik devreye girmiş bulunmaktadır.

İlk karşılaşma her ne kadar bir dışta karşılaşma ise, eğer belli bir ışık dokunuşu söz konusuysa ikinci karşılaşma her zaman içe bir karşılaşma olacak ve bizi yeniden dışa taşımaya başlayacaktır. Bu bir anlamda arzunun uyanış serüvenini de bize yansıtmaktadır. Yaratan’ın çağrısı pasif arzuyu Yaratan’a doğru uyandırmaktadır. Ve bu uyanma her ne kadar bir hareketse de eksiklik farkındalığında ancak bizi tatmin için oluşturacağı “ışığa hasret” olma arzusunda bizi yeniden dolmaya sevk etmiş olacaktır. İşte bu artık iniş ve çıkışlarda mana yolunda ilerlemenin, yücelikten yüceliğe Mesih’le yol aşmanın ve Ruh’u biraz daha içte edinmenin yegane yoludur. Ve artık orada amaç dünyasal bir amaç, arzu dünyasal bir amaç olmaktan çıkacaktır. Yani “balık” yerine “insan” devreye girecek ve “insan” esas surete varmanın işareti olarak bizi insana çekecek ve dolayısıyla Yaratan’ın yansıması olduğu içinde bir anlamda da bizi Yaratan’a çekecektir.

Burada bir başka açıdan Petrus’u ilk karşılaşmanın hemen arkasında çeken aslında doğal olarak kendi alma

arzusunda dünyada en çok yapmak istediği şeydir. Yani en çok yapmak istediği şey, bir anlamda yalnız kendi için alma arzusundaki “balıkçılık” ya da “balık avlamaktır”. Yani hayvani seviye diyebileceğimiz sadece kendi tatminidir. Oysa Luka 5:11’e geldiğimizde “teknele karaya çekilmiştir”. Artık kurulu dünya karaya çekilmiş ve hatta her şey bırakılıp artık. Mesih’in ardı sıra gidilmeye başlanmıştır. Mana yolu inişi ve çıkışıyla mana yolu olduğuna göre ikinci karşılaşma bir anlamda içe karşılaşma bir diğer anlamda ise kişinin kendisinden kendi çölüne çıkmasıdır. Bu da hiç kuşkusuz oldukça çetin bir yolculuktur. Ruhsal yolculuğu çetin bir yolculuk kılan aslında mananın maddeye sıkışmasıdır.

Aslında Yaratan düşüncenin muhteşem yaratma ışıkları bütün kainatı inanılmaz bir biçimde sarmaktadır. Ve aslında maddenin algısının kat be kat üstündedir. Bu nedenle yaratılış düzeni içinde nasıl dünya güneş ışınlarından atmosferi ile korunuyorsa aslında algılarda ışığın kendini kısıtlamasından ötürü bir anlamda koruma altındadırlar. Ama bu koruma altı aynı zamanda da algı zorluğu getirmektedir. “Sevgi ve İhsan” formatındaki Yaratan düşünceyi, “benlik için alma” formatındaki insanın algılaması oldukça zordur. .

İRFAN VE İÇSELLİK KİTAPLIĞI · MANA ÇALIŞMALARI 10

YOL DİYALOGLARI

*“Arkanızdan, ‘Yol budur, bu yoldan gidin’ diyen bir ses duyacaksınız.”
— Yeşaya 30:21*

Rev. Dr. T. Üçal

İRFAN VE İÇSELLİK KİTAPLIĞI

YOL DİYALOGLARI

YOL BUDUR, BU YOLDAN GİDİN

*“Arkanızdan, ‘Yol budur, bu yoldan gidin’ diyen bir ses duyacaksınız.”
— Yeşaya 30:21*